

Gaza: Aldrig igen er nu – Et desperat opråb om militær intervention

„Forbrydelsen genocid er ikke kun en forbrydelse mod et folk – det er en forbrydelse mod menneskeheden.“
FN's generalsekretær, 2004

Situationen i Gaza har nået et kritisk punkt, hvor militær intervention ikke kun er juridisk tilladt, men påkrævet under international ret. Israels vedvarende blokade og militære operationer har skabt en humanitær katastrofe, hvor Den Internationale Domstol (ICJ) har identificeret en „plausibel risiko“ for genocid. Diplomati, sanktioner og juridiske afgørelser har ikke formået at ændre Israels adfærd, hvilket gør militær intervention til den eneste levedygtige mulighed for at forhindre yderligere grusomheder. Dette argument er baseret på Israels forpligtelser under international humanitær lov (IHL), ICJ's afgørelser, pligten til at forhindre genocid, retten til kollektivt selvforsvar, doktrinen om ansvar for at beskytte (R2P) og den juridiske status for Gazas territoriale farvande. Selvom Israel og dets allierede – USA, Storbritannien og Tyskland – vil fordømme en sådan handling, giver støtte fra Rusland og Kina sammen med ICJ's igangværende sager en solid juridisk og geopolitisk vej frem.

Israels forpligtelser som besættelsesmagt

Som besættelsesmagt i Gaza er Israel bundet af **Fjerde Genève-konvention (1949)**, som pålægger specifikke pligter til at beskytte den civile befolkning. Artikel 55 i konventionen fastslår:

„I det fulde omfang af de midler, der er til rådighed for den, har besættelsesmagten pligt til at sikre befolkningens fødevarer og medicinske forsyninger; den bør især indføre de nødvendige fødevarer, medicinske forsyninger og andre genstande, hvis ressourcerne i det besatte område er utilstrækkelige.“

Israels blokade, som begrænser fødevarer, medicinske forsyninger og essentielle varer, overtræder denne forpligtelse. Efter 143 dages belejring har Gaza opbrugt alle reserver og befinder sig nu i IPC-fase 4 (nødsituation) / fase 5 (katastrofal) hungersnød. Israels manglende evne til at tillade humanitær hjælp som krævet af Genève-konventionen giver et fundamentalt retfærdiggørelse for intervention for at genoprette adgang og beskytte civile.

Genocid under konventionen: Bevidst ødelæggelse gennem levevilkår

Genocidkonventionen fra 1948, artikel II, litra c, definerer genocid som:

„Bevidst at påføre gruppen levevilkår, der er beregnet til at medføre dens fysiske ødelæggelse helt eller delvist.“

Israels 143 dages belejring, forbud mod UNRWA og afhængighed af GHF's dødelige hjælpefordelingssystem eksemplificerer dette. Dødsfaldene af 1.021 og skaderne på 6.511 ved uddelingspunkter, sammen med IDF's angreb den 20. juli 2025 på en konvoj fra Verdensfødevareprogrammet – der dræbte 94 og sårede 150 – viser hensigten om at forhindre overlevelse. Den uoprettelige skade fra en IPC-fase 5 hungersnød, især på børn, understreger disse forholders genocidale karakter.

ICJ's foreløbige foranstaltninger, der påbyder humanitær hjælp

I sagen *Sydafrika mod Israel* (2024) udstedte ICJ foreløbige foranstaltninger som svar på Sydafrikas ansøgning under Genocidkonventionen, idet den fandt en „plausibel risiko“ for genocid i Gaza på grund af Israels militære operationer og blokade. Domstolen beordrede Israel til at:

„Tage alle foranstaltninger inden for sin magt for at forhindre udøvelsen af alle handlinger inden for rammerne af artikel II i [Genocidkonventionen]“ og „muliggøre levering af akut nødvendige basale tjenester og humanitær bistand.“

Israels fortsatte begrænsning af hjælp og eskalering af militære operationer viser manglende overholdelse af disse bindende foranstaltninger. Denne trods skaber et juridisk grundlag for militær intervention for at håndhæve ICJ's afgørelse og sikre humanitær adgang.

LaGrand-afgørelsen: Foreløbige foranstaltninger er bindende

Den bindende karakter af ICJ's foreløbige foranstaltninger blev fastslået i *LaGrand (Tyskland mod USA)*, 2001), hvor domstolen afgjorde:

„Foreløbige foranstaltninger angivet af domstolen er bindende for parterne.“

Israels manglende overholdelse af de foreløbige foranstaltninger fra 2024 er en overtrædelse af international ret. *LaGrand*-præcedensen understreger, at stater ikke kan ignorere ICJ's ordrer uden konsekvenser, hvilket retfærdiggør militær intervention for at håndhæve overholdelse og beskytte Gazas befolkning.

Bosnien mod Serbien: Pligt til at forhindre genocid

ICJ's afgørelse i *Bosnien og Hercegovina mod Serbien og Montenegro* (2007) pålægger en klar forpligtelse for stater til at handle, når de er opmærksomme på en alvorlig risiko for genocid. Domstolen fastslog:

„En stat... er forpligtet til at anvende alle rimeligt tilgængelige midler for at forhindre genocid, så vidt muligt, når de har kendskab til en alvorlig risiko for, at genocid vil blive begået.“

ICJ's konstatering af en „plausibel risiko“ for genocid i Gaza udløser denne pligt. Når ikke-militære foranstaltninger – diplomati, sanktioner og juridiske procedurer – fejler, bliver militær intervention en lovlig og nødvendig foranstaltning for at forhindre genocid, som krævet af *Bosnien*-afgørelsen.

Artikel 51 i FN-chartret: Kollektivt selvforsvar

Artikel 51 i FN-chartret bekræfter staters iboende ret til selvforsvar, herunder kollektivt selvforsvar, og fastslår:

„Intet i nærværende charter skal svække den iboende ret til individuelt eller kollektivt selvforsvar, hvis et væbnet angreb finder sted mod et medlem af De Forenede Nationer, indtil Sikkerhedsrådet har truffet de nødvendige foranstaltninger for at opretholde international fred og sikkerhed.“

Denne ret er ikke begrænset til FN's medlemsstater eller begrænset af andre bestemmelser i chartret. Israels blokade og militære operationer udgør et vedvarende væbnet angreb mod Gazas befolkning. Rettens iboende karakter tillader stater at handle i kollektivt selvforsvar, selv uden godkendelse fra FN's Sikkerhedsråd (UNSC), især når Rådet er lammet af amerikanske vetoer. Dette giver en juridisk vej for militær intervention til at afvise Israels handlinger og beskytte civile.

Palæstinas ANerkendelse: Styrkelse af artikel 51

Palæstinas status styrker argumentet for kollektivt selvforsvar. Palæstina, anerkendt af over 140 stater og tildelt status som ikke-medlemsobservatørstat af FN's Generalforsamling i 2012 (resolution 67/19), har bred, men ufuldstændig international anerkendelse. International ret mangler en endelig regel om statsdannelse ifølge **Montevideo-konventionen (1933)**, som oplister kriterier som territorium, befolkning, regering og kapacitet til internationale relationer. Palæstinas anerkendelse etablerer det som en legitim enhed under angreb, hvilket gør det muligt for andre stater at påberåbe sig kollektivt selvforsvar under artikel 51 på dets vegne, især i lyset af Israels ulovlige handlinger mod Gaza.

Ansvar for at beskytte (R2P): Et mandat til handling

R2P-doktrinen, godkendt i **2005 Verdenssummitens udfaldsdokument**, giver yderligere støtte til intervention. Den skitserer tre søjler: - **Søjle I:** „Hver enkelt stat har ansvaret for at beskytte sin befolkning mod genocid, krigsforbrydelser, etnisk udrensning og forbrydelser mod menneskeheden.“ - **Søjle II:** „Det internationale samfund har ansvaret for at opmuntre og hjælpe individuelle stater med at opfylde dette ansvar.“ - **Søjle III:** „Hvis en stat åbenlyst fejler i at beskytte sin befolkning, skal det internationale samfund være parat til at tage passende kollektive foranstaltninger.“

Israel, som besættelsesmagt, har fejlet i at beskytte Gazas befolkning (Søjle I). Internationale bestræbelser gennem diplomati og sanktioner er blevet blokeret eller ineffektive (Søjle II), hvilket aktiverer **Søjle III**, som omfatter militær intervention som en lovlig reak-

tion, når en stat åbenlyst fejler i at beskytte sin befolkning. Givet UNSC's lammelse er stater berettigede til at handle kollektivt under R2P.

Gazas territoriale farvande: Genoprettelse af palæstinensiske rettigheder

Israel gør ikke krav på Gaza som sit territorium, hvilket har betydelige konsekvenser for lovligheden af militær intervention i Gazas territoriale farvande. **FN's konvention om havets lov (UNCLOS)**, artikel 2, fastslår:

„En kyststats suverænitet strækker sig ud over dens landområde og indre farvande til et tilstødende bælte af hav, beskrevet som territorialfarvandet.“

Da Israel ikke gør krav på suverænitet over Gaza, har det intet juridisk grundlag for at kontrollere Gazas territoriale farvande (op til 12 sømil) eller håndhæve en blokade der. ICJ's rådgivende udtalelse fra 2024 erklærede Israels besættelse af palæstinensiske territorier for ulovlig, hvilket yderligere undergraver dets krav om kontrol over Gazas farvande. Militær intervention for at bryde blokaden og levere humanitær hjælp er ikke territorial aggression mod Israel, da det ikke udfordrer et legitimt territorialkrav. I stedet genopretter det palæstinensiske rettigheder til deres territoriale farvande under international ret, hvilket undtager det fra UNSC-godkendelse under bestemmelser, der beskytter territorial integritet.

Madleen-hændelsen: Pirateri i genocidets tjeneste

En af de klareste demonstrationer af Israels hensigt om at sulte Gaza til underkastelse fandt sted langt fra dens kyster. Israelske flådestyrker opsnappede *Madleen*, et britisk flaget Freedom Flotilla-skib, der transporterede humanitær hjælp, over **160 sømil fra kysten** – langt inde i internationale farvande. Ombord var **tolv civile aktivister**, herunder **Greta Thunberg** og **den franske MEP Rima Hassan**.

Israelske styrker bordede skibet med magt, tilbageholdt aktivisterne og konfiskerede al hjælp – en handling, der kvalificerer sig som pirateri under **artikel 101 i FN's konvention om havets lov (UNCLOS)**:

„Enhver ulovlig handling af vold eller tilbageholdelse, eller enhver plyndringshandling, begået for private formål af besætningen eller passage-erne på et privat skib... på det åbne hav mod et andet skib.“

Denne aggressive handling var ikke en isoleret hændelse – det var en klar bekræftelse af Israels hensigt om at **blokere al humanitær hjælp**, selv når den kommer fra internationalt anerkendte skibe i neutrale farvande. Kapringen af *Madleen* overtrådte ikke kun international maritim lov, men **beviser yderligere belejringens sande mål**: at nægte Gazas 2 millioner indbyggere adgang til de mest basale livsfornødenheder.

Ved at angribe humanitære bestræbeschælvende langt fra sin påståede jurisdiktion afslørede Israel belejringen som **ikke et sikkerhedsforanstaltning**, men en kampagne for

sult og intimidering. Hændelsen understreger **hastværket med militær intervention** for at genoprette palæstinensiske maritime rettigheder og sikre sikker levering af livreddende hjælp.

Geopolitisk støtte og juridisk strategi

Enhver militær intervention for at bryde Israels blokade af Gaza vil møde hård politisk modstand fra USA, Storbritannien og Tyskland. Disse stater har konsekvent forsvaret Israels handlinger og blokeret ansvarlighedsforanstaltninger i FN. Men den globale stemning ændrer sig. Alvoren af krisen i Gaza – og Israels åbenlyse trods mod international ret – har skabt plads til en ny koalition af stater til at handle.

Rusland og Kina, selvom det er usandsynligt, at de vil lede en militær indsats, har offentligt fordømt Israels belejring og støttet palæstinensiske rettigheder i internationale fora. Begge har vetoret i **FN's Sikkerhedsråd (UNSC)** og kunne blokere enhver resolution, der sigter mod at kriminalisere humanitær intervention. Dette afspejler den samme politiske dækning, som USA har givet Israel de sidste 21 måneder. Den geopolitiske præcedens er klar: vetomagter bruges til at beskytte allierede, ikke til at håndhæve upartisk retfærdighed.

Intervenende stater kan stå over for juridiske udfordringer, herunder forsøg på at fremstille en sådan handling som ulovlig aggression. Men interventionens juridiske grundlag – i **ICJ's foreløbige foranstaltninger, Genocidkonventionen** og **Ansvar for at beskytte (R2P)** doktrinen – gør sådanne udfordringer svage og ikke overbevisende. ICJ har allerede fundet en „plausibel risiko for genocid“ i Gaza og beordret Israel til at tillade humanitær hjælp. En intervention designet til at håndhæve dette mandat er ikke en overtrædelse af international ret – det er **opfyldelsen** af den.

Desuden vil ICJ's igangværende sag om genocid mod Israel sandsynligvis bekræfte alvorlige overtrædelser af **Genocidkonventionen**, hvilket yderligere legitimerer enhver intervention, der sigter mod at stoppe massegrusomheder og genoprette humanitær adgang. Stater, der handler nu, vil ikke kun være på den rigtige side af historien – de vil være på den rigtige side af loven.

Konklusion: Et juridisk og moralsk imperativ

International ret kræver handling, når truslen om genocid er reel – og i Gaza er denne trussel ikke længere teoretisk. Israels blokade, i strid med **Fjerde Genève-konventionen**, og dens åbenlyse trods mod **ICJ's bindende foreløbige foranstaltninger**, giver flere overlappende juridiske grunde til **øjeblikkelig militær intervention**.

USA har brugt sin vetoret til at beskytte Israel mod ansvarlighed. Nu kan **Rusland og Kina** – begge højlødte fortalere for palæstinensiske rettigheder – gøre gengæld ved at beskytte enhver humanitær koalition mod gengældelse fra UNSC. **ICJ's foreløbige foranstaltninger** og det sandsynlige udfald af dens igangværende sag om genocid giver et juridisk rammeværk, der legitimerer og retrospektivt retfærdiggør intervention for at håndhæve international ret og redde liv.

At vente på en endelig afgørelse om genocid, før der handles, ville være som at bede brandmænd om at vente på en brandstiftelsesrapport, mens et hus brænder ned.

For alt for mange i Gaza er det allerede for sent. Men det værste kan stadig undgås – **hvis blot et par stater handler med mod, beslutsomhed og en klar samvittighed.**

Dette er ikke tiden for flere erklæringer. Det er tiden for skibe, for konvojer, for beskyttelse. **Det er tiden til at bryde belejringen.**